

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

Folke­drab er i sig selv uhyggeligt, ja, afskyeligt, som det blev sagt. Det er ikke blot noget, som har været kendt historien igennem, men det har været vor slægt meget nær inde på livet. Der er talt om de jø­de­forfølgelser, vi har oplevet, og jeg vil minde om, at det er angivet, at de jødiske be­folk­nings­grupper i europæiske lande i årene 1940—45 skal være reduceret med en 70 pct. Det er derfor naturligt, at De Forenede Nationer har ment at burde søge at fore­bygge sådanne handlinger ved at opbygge retsregler, der kan håndhæves ved dom­stolene.

Jeg beklager, at der efter konventionen kun i meget begrænset omfang er adgang for en international domstol til at beskæftige sig med disse sager, og jeg beklager ligeledes, at de østligt orienterede lande endda har taget forbehold overfor denne begrænsede adgang, men når Sovjet og andre lande har indtaget en sådan holdning, mener jeg det rigtigt, at konventionen er så forsigtig på dette punkt, som den er, således at der sikredes en enstemmig vedtagelse.

Det er selvfølgelig betydningsfuldt at få fastsat internationale retsregler, som de stater, der ratificerer dem, forpligter sig til at følge i fred og i krig, men hvorfor har Danmark været så længe om at ratificere denne konvention, der blev enstemmig vedtaget på FN's generalforsamling den 9. december 1948, efter at vi endda har fået klarlagt, at man kan forsvare at ratificere den uden lovændringer? En betingelse for, at konventionen skulle træde i kraft, var, at 20 stater havde tiltrådt den. Dette tal nåedes i oktober sidste år, men Danmark var ikke blandt de 20. Vi ratificerer først konventionen over 2 år efter dens vedtagelse og som nr. 28. Det er i denne forbindelse underordnet, at den heldigvis ikke synes at have praktisk betydning for vort lands område. Det betydningsfulde er, at vi i størst mulig udstrækning støtter den opbygning af internationale retsregler, som foregår indenfor De Forenede Nationer, og derved støtter De Forenede Nationers autoritet og viser Danmarks vilje til at deltage i mellemfolkeligt samarbejde.

Der synes at være blevet en næsten altopslugende interesse for det militære samarbejde landene imellem og også for det militære forsvar indenfor FN. Det storpolitiske, det sensationelle har prioritet og beslaglægger offentlighedens og rigsdagens interesse ensidigt. Alt andet internationalt samarbejde kommer så at sige i anden række, det være sig nok så

opbyggende, nok så konstruktivt. Den store fare i tiden er, at der kun tænkes strategisk og militært, medens arbejdet indenfor FN med hensyn til forbedring af forholdene økonomisk, socialt, hygiejnisk og kulturelt i underudviklede lande og med hensyn til sikring af menneskerettigheder, modvirken af folke­drab og meget andet, som i det lange løb er af fundamental betydning for at fjerne årsager til krig, ikke tiltrækker sig den opmærksomhed og ikke tillægges den betydning, som det fortjener. Det er afgørende vigtigt at fremme det arbejde, som FN gør på disse felter. Det er vigtigt af menneskelige grunde, det er vigtigt for at skabe stabilitet i verden og for ikke at skabe grobund for kommunismen og for at fremme socialt bedre forhold i de såkaldt underudviklede lande, koloni­områder og også andre landområder som f. eks. de forhenværende koloniområder i Asien og andetsteds. Jeg tænker bl. a. på, at der bør vises meget mere interesse for FN's arbejde for jordreformer, for teknisk bistand til at hæve produktiviteten og befolkningernes levestandard og til at bekæmpe sygdomme.

Danmark bør i det internationale samarbejde, hvor det angår humanitære, økonomiske, sociale, hygiejniske, kulturelle og andre ikke-militære opgaver verden over, være blandt de første til at vise sin vilje til deltagelse i løsningen af disse opgaver og ikke som i den sag, vi her har til behandling, være nummer 28. Skal Atlantpagten ikke fortrænge interessen for FN, og ønsker Danmark at støtte de fredsbevarende muligheder, som kun FN har, omend på noget længere sigt, og som i overvejende grad netop er knyttet til det positive arbejde, som FN foretager, hvor det ikke drejer sig om militære straffeaktioner, da gælder det på ethvert af disse områder om, at Danmark melder sig blandt de mest aktive og blandt de første til at tiltræde konventioner. Her har et lille land sin opgave og bør ikke holde sig tilbage.

I den sag, som vi behandler i dag, er det ikke den nuværende regering, der har ansvaret for sendrægtigheden. Jeg er endda klar over, at den højtærede justitsminister har lagt særlig energi for dagen for at få folke­drabs­konventionen på rigsdagens bord, og det takker jeg hende for, men jeg har villet benytte lejligheden til at se spørgsmålet i større perspektiv og lægge regeringen på sinde, hvad jeg mener Danmark bør gøre for at bidrage til styrkelse af FN's autoritet.

I denne forbindelse vil jeg også nævne andet internationalt arbejde, som foregår